

Pytania prejudycjalne

Trybunałowi Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich zostaje przedstawione w przedmiocie wykładni dyrektywy 2001/83/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 listopada 2001 r. w sprawie wspólnotowego kodeksu odnoszącego się do produktów leczniczych stosowanych u ludzi ⁽¹⁾, ostatnio zmienionej przez dyrektywę 2008/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z 11 marca 2008 r. ⁽²⁾ następujące pytanie prejudycjalne:

Czy art. 88 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2001/83/WE w sprawie wspólnotowego kodeksu odnoszącego się do produktów leczniczych stosowanych u ludzi obejmuje także adresowaną do ogółu społeczeństwa reklamę produktów leczniczych dostępnych tylko na receptę, jeśli zawiera ona jedynie informacje, które przedstawiono organowi dopuszczającemu do obrotu w postępowaniu dotyczącym pozwolenia na dopuszczenie do obrotu i które są dostępne dla każdej osoby nabywającej dany produkt, jeśli informacje te nie są przekazywane potencjalnym klientom niezależnie od ich woli, lecz są dostępne w Internecie tylko dla tych, którzy o nie zabiegają?

⁽¹⁾ Dz.U. L 311, s. 67.

⁽²⁾ Dz.U. L 81, s. 51.

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (piąta izba) wydanego w dniu 10 czerwca 2009 r. w sprawach połączonych T-396/05 i T-397/05 w sprawie ArchiMEDES przeciwko Komisji, wniesione w dniu 10 sierpnia 2009 r. przez ArchiMEDES

(Sprawa C-317/09 P)

(2009/C 267/67)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Architecture, Microclimat, Énergies Douces Europe et Sud, sarl (ArchiMEDES) (przedstawiciel: adwokat P.-P. Van Gehuchten)

Druga strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania wnoszącego odwołanie

ArchiMEDES zwraca się do Trybunału Sprawiedliwości o kasację wyroku wydanego w dniu 10 czerwca 2009 r. przez Sąd Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich w sprawach połączonych T-396/05 i T-397/05 i uwzględnienie zawartych w jej skargach do Sądu Pierwszej Instancji żądań:

- stwierdzenie nieważności zawartej w piśmie z dnia 5 października 2005 r., która została podana do wiadomości wnoszącej odwołanie w dniu 10 października 2005 r., decyzji Komisji o potrąceniu wzajemnych wierzytelności, oraz
- stwierdzenie nieważności decyzji o odzyskaniu należności zawartej w pismach z dnia 30 sierpnia 2005 r. i w nocy debetowej nr 3240705638 z dnia 23 sierpnia 2005 r., które zostały podane do wiadomości wnoszącej odwołanie w dniu 2 września 2005 r.,
- unieważnienie decyzji Komisji o rozwiązaniu umowy z datą 30 sierpnia 2005 r.,
- nakazanie Komisji zapłaty kwoty 125 906 EUR, powiększonej o kwotę ustawowych odsetek za zwłokę liczonych od dnia 12 lutego 2002 r.,
- tytułem ewentualnym, nakazanie Komisji zapłaty kwoty 103 551,90 EUR powiększonej o kwotę ustawowych odsetek za zwłokę liczonych od dnia 12 lutego 2002 r.,

oraz obciążenie Komisji kosztami postępowania w obu instancjach.

Zarzuty i główne argumenty

Odwołanie swe ArchiMEDES opiera na czterech zarzutach.

W swym pierwszym zarzucie związanym z wnioskiem o stwierdzenie nieważności zawartej w piśmie Komisji z dnia 5 października 2005 r. decyzji o potrąceniu wzajemnych wierzytelności wnosząca odwołanie powołuje się na naruszenie przez Sąd Pierwszej Instancji art. 230 WE, art. 1291 francuskiego kodeksu cywilnego oraz błąd w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku bądź też jego brak. W opinii wnoszącej odwołanie decyzja o potrąceniu wierzytelności jest aktem zaskarżalnym w rozumieniu art. 230 WE, a wydana w niniejszym przypadku przez Komisję decyzja została wydana z naruszeniem warunków ustanowionych w regulującym umowę zawartą między ArchiMEDES a Komisją art. 1291 francuskiego kodeksu cywilnego, zgodnie z którym zakwestionowanie wierzytelności nabiera pewnego charakteru dopiero od momentu wydania wyroku nakazującego dłużnikowi zapłatę wierzycielowi jego wierzytelności. Sąd nie uwzględnił zaś tych przepisów, rozstrzygając, że skarżąca nie ma już interesu prawnego w żądaniu stwierdzenia nieważności decyzji z dnia 5 października 2005 r., ponieważ ta ostatnia stanowi nieprawidłowe jednostronne działanie.

W swym drugim zarzucie wnosząca odwołanie powołuje się na naruszenie art. 6 Europejskiej Konwencji Ochrony Praw Człowieka, art. 64 regulaminu Sądu Pierwszej Instancji, ogólną zasadę *litis denuntiatio*, prawo do obrony i prawo do równego procesu ze względu na to, że Sąd bezzasadnie odmówił

uwzględnienia jej żądania wezwania do sądu innych podmiotów tej umowy oraz uznania wyroku za je obowiązujący. Odmowa ta skutkuje de facto naruszeniem zasady równości broni pomiędzy podmiotami zawartej między Komisją i jej licznymi kontrahentami umowy, ponieważ instytucja ta mogłaby odpowiednio skierować swą skargę przeciwko wszystkim swoim kontrahentom, podczas gdy taka możliwość nie istnieje w przypadku, gdy skarga została złożona przez jednego kontrahenta.

W swym trzecim zarzucie, składającym się z dwóch części, wnosząca odwołanie podnosi naruszenie przez Sąd Pierwszej Instancji art. 1134 i 1165 kodeksu cywilnego, zasady mocy dowodowej dokumentów, art. 1.1 i 10 umowy BU/209/95, art. 2.1, 2.2, 21.1 i 21.4 załącznika II do tej samej umowy, a także brak uzasadnienia zaskarżonego wyroku bądź błąd w tym uzasadnieniu. Wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd naruszył powyższe przepisy, po pierwsze, wprowadzając rozróżnienie między prawami i obowiązkami różnych kontrahentów, podczas gdy są oni odpowiedzialni łącznie i solidarnie za wykonanie umowy BU/209/95, oraz, po drugie, uznając wnoszącą odwołanie za osobę trzecią względem rozpatrywanej umowy ze względu na jej status podwykonawcy, podczas gdy była ona właśnie tej umowy stroną.

W swym czwartym zarzucie, składającym się z dwóch części, wnosząca odwołanie podnosi naruszenie przez Sąd Pierwszej Instancji art. 1134 i 1184 kodeksu cywilnego, zasady mocy dowodowej dokumentów, art. 5 załącznika II do umowy BU/209/95, a także brak uzasadnienia i wewnętrzną sprzeczność zaskarżonego wyroku ze względu na to, że Sąd ten uznał, iż Komisja miała prawo jednostronnie rozwiązać tę umowę z dniem 30 sierpnia 2005 r., pomimo ustalenia, że sprawozdanie końcowe z wykonania umowy zostało przez tą instytucję milcząco zaakceptowane trzy lata wcześniej.

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (ósma izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 11 czerwca 2009 r. w sprawie T-189/03 ASM Brescia SpA przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, wniesione w dniu 11 sierpnia 2009 r. przez A2A SpA, dawniej ASM Brescia SpA

(Sprawa C-318/09 P)

(2009/C 267/68)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnosząca odwołanie: A2A SpA, dawniej ASM Brescia SpA (przedstawiciele: A. Santa Maria, A. Giardina, C. Croff, G. Pizzonia, avvocati)

Druga strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku w sprawie T-189/03 ze względu na naruszenie prawa wspólnotowego, w szczególności art. 87 traktatu WE, oraz na brak uzasadnienia w zakresie, w jakim Sąd uznał trzyletnie zwolnienie z podatku dochodowego od osób prawnych za pomoc państwa;
- uchylenie wyroku ze względu na niepoprawne i wewnętrznie sprzeczne zastosowanie prawa wspólnotowego w zakresie, w jakim Sąd nie uznał trzyletniego zwolnienia z podatku dochodowego od osób prawnych za pomoc istniejącą;
- uchylenie wyroku ze względu na naruszenie prawa wspólnotowego w zakresie, w jakim Sąd potwierdził zgodność z prawem nakazu odzyskania pomocy zawartego w decyzji; oraz
- stwierdzenie nieważności decyzji (!) w zakresie, w jakim Komisja uznała w niej, że przejściowy system ciągłości podatkowej dotyczący przedsiębiorstw z przewagą kapitału publicznego, świadczących lokalne usługi użyteczności publicznej stanowi pomoc państwa niezgodną ze wspólnym rynkiem (art. 2 decyzji) lub w zakresie, w jakim Komisja zobowiązała Włochy do odzyskania rzeczony pomocy od jej beneficjentów (art. 3 decyzji);
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

1. W ramach zarzutu pierwszego A2A S.p.A. podnosi naruszenie przez Sąd art. 87 ust. 1 WE oraz brak uzasadnienia w zakresie, w jakim Sąd uznał trzyletnie zwolnienie z podatku dochodowego od osób prawnych za pomoc państwa. Wnosząca odwołanie uważa w szczególności, że Komisja nie wykazała w decyzji, że dwie przesłanki przewidziane w art. 87 ust. 1 WE, a mianowicie zakłócenie konkurencji oraz wpływ na wewnątrzspółnotową wymianę handlową, zostały spełnione w niniejszej sprawie. Ponadto Sąd nie zbadał poprawnie założeń, na których Komisja oparła kwalifikację omawianego środka jako „pomocy”, jak powinien był to uczynić, wykonując „pełną” kontrolę wymaganą przez orzecznictwo wspólnotowe.
2. W ramach zarzutu drugiego wnosząca odwołanie podnosi ewentualnie naruszenie przez Sąd art. 88 WE oraz obowiązku uzasadnienia i wnosi w związku z tym o uchylenie wyroku w zakresie, w jakim Sąd uznał trzyletnie zwolnienie z podatku dochodowego od osób prawnych za „nową pomoc”. W szczególności Sąd wiernie powtórzył twierdzenia Komisji i nie zgodził się z tezą, że środki w formie trzyletniego zwolnienia na rzecz przedsiębiorstw skomunalizowanych przekształconych w spółki akcyjne